

NOM.....

DATA.....

Ara que he tornat a veure aquell antic company de classe que es deia Martí, he sentit molta enyorança. Ens hem creuat a la boca del carrer Colom, i només ha estat una salutació efímera, com si fos aquell veí que es veu cada dia, de salutació obligatòria, amb el qual parles tan sols quan te'l trobes a llocs on no estàs acostumat a veure'l, com a la Xina o a Rússia. No obstant, tot just quan l'he donat el "Bon dia" de rigor i hem continuat el nostre camí com si res, ja estava segur de que la sensació de pes al meu interior, entre patiment i eufòria, aquelles pessigolles dins l'estómac, la necessitat de solitud... Tot això sabia que cauria sobre la meua ànima al arribar a ca nostra.

No puc dir que el temps no acompanyés la meua melancolia. Quan anava caminant pel mig de la Plaça d'Espanya, mentre l'estàtua del rei Jaume em mirava de rampellada, vaig notar una ràfega d'aire fred anunciant el final d'aquella interminable tardor. I al carrer Olms, entre la gentada que es movia com formiguetes laborioses, començaren a caure finíssimes gotes de pluja sobre la meua cara quan el Sol només deixava veure la seva llum reflectida a la lluna, que se obria pas entre uns núvols que es rendien a la seva bellesa. Feia un parell de dies es podia veure neu ben assentada al cim de la Serra de Tramuntana, i a Valldemossa havien caigut algunes glaçades, les quals provocaren l'accident d'uns turistes incautes d'Anglaterra. Aquesta meteorologia tan dolenta no feia més que fer créixer la meua ansietat per arribar a ca nostra, asseure al sofà, prendre una til·la de marca Infusionis ben calenteta i rumiar i recordar sobre aquells anys tan bons que vaig viure a l'escola.

Era una escola petitona. Santa Cecília crec que es deia. Érem uns 40 alumnes per classe. Per aquells temps era normal. Ara s'han construït moltes més escoles a Mallorca. A les aules estàvem gairebé amuntegats, o més bé com sardines en llauna, ja que hi havia molt d'ordre. Hem recordo perfectament, tots els cursos vaig estar devora na Elsa i en Tomeu, tan apinyats que els colze del company era una molèstia. Cap d'ells eren dels meus millors amics; això sí, mai em pensaria que ara, si ens tornàssim a veure, probablement ni ens saludaríem, i voltaríem la mirada per tal de evitar una situació incòmoda (no comprenc el perquè d'aquesta incomoditat. Tal vegada per por a saludar i no ser correspost amb la diligència i cortesia esperades?). Però el millor serà oblidar aquestes petites punxes de la vida, i tornar als bons records, a en Jaume per exemple, sempre obcecat amb el futbol i que, com era natural, tots estàvem d'acord en parlar d'ell com un dels millors jugadors de la escola. A en Pep el tinc, o més bé el tenia, en especial estimació. Era un al·lot pobre, que vivia devora Son Gotleu. Sempre duia unes miserables sabates que semblaven devorades sense cap pietat pel temps, amb les soles desenganxades i foradades a la punta; la roba apedaçada era herència del pare del seu pare; a les ulleres, sempre espatllades, els feia nyaps amb zel i sempre es mostraven brutes al vidre. Hi havia molts d'al·lots que es reien d'ell per la seva indumentària, per les seves pintes, i a jo em donava molta de llàstima; i com els nins érem així com érem, en lloc d'intentar defensar-lo, feia com si no escoltàs el seu patiment en la mirada, la seva muda i trista reclamació de auxili, tot això per no perdre els meus altres amics, i tampoc perdre aquella cosa, de vegades tan estúpida, que diuen reputació. Era un poc d'amagat

quan m'agradava estar amb ell, i en Pep m'acceptava perquè, això sí, mai l'insultava. De qualche manera, em sentia bé pel fet de no fer burla d'ell, però ara sé que amb això no era suficient. Tot això es patètic, discriminar per la seva mancança de doblers... I ara em demano. Què haurà estat d'ell? Sé que es va anar cap a Catalunya, a l'Hospitalet de Llobregat. Treia molt bones notes, tal vegada provocava certa enveja entre els altres alumnes per la seva intel·ligència, perquè, tot siga dit, els que es ficaven amb ell eren els més mandres i incompetents de tota la classe. Amb aquests subjectes també vaig travar bona amistat. Però no crec que valgui la pena concentrar-me en el seu record, només fèiem bromes molt pesades i perdíem el temps planejant futures pallassades, ofensives majoritàriament.

Ara soc un home madur, de petit no em donava compte del mal que podia arribar a fer, però el penediment i decepció de vegades em turmenta, i em fa sentir com una espècie de criminal que es dedicava a traumatitzar nins de la seva edat. Tot allò que abans semblava una diversió, s'ha capgirat. No són tots records dolents, però aquests tenen més força que tots aquells bons, són més cruels que bonics els altres, més intensos, més abundants. S'han clavat, s'arrelat, i no em puc desfer d'ells.

Ara que he tornat a veure aquell antic company de classe que es deia Martí, preferiria no haver-ho fet.

ACTIVITATS

1. Cerca els noms propis del text i encerca'ls

2. Què ha après el narrador de la seva experiència?

.....

.....

.....

3. Què hauries fet tu per ajudar en Pep?

.....

.....

.....

4. Cerca al diccionari les paraules que no coneguis.